

Titkok és rejtélyek szigete

1. Egy különös alak

„És amikor már biztonságban érezte magát, egyszer csak furcsa hangokat hallott a háta mögül, óvatosan megfordult, majd hirtelen ...”

- Bogi! Nagyon gyorsan tedd le azt a könyvet! Holnap évváró és te még mindig olvasol?
- Na de Anya! Hiszen most jön a legjobb rész, csak még egy kicsit! Légyszí.
- Reggel nem fogsz tudni felkelni. Ha nem teszed le, újra eltitalak egy hétre az olvasástól!
- Na jó. Leteszem. Jó éjt!
- Jó éjszakát!

Nos igen, ő itt Nemezis Boglárka, 12 éves, hetedikes lány. Amit tudni kell róla az az, hogy nincsen túl sok barátja, de annál inkább szeret olvasni. Mindig is izgalmas kalandokra vágyott, utána feladta, viszont arra nem számít, hogy nemsokára egy olyan kalandba keveredik, amiből nehezen fog kimászni.

- Bogi! Na végre, már azt hittem nem is jössz el. – Köszöntötte Flóra, mikor megérkezett az évváróra.

- Na de Flóra! Tudod, hogy nem hagynám ki a könyvosztást! Az a legjobb része.

Majdnem egy órát vártak, mire vége lett az évvárónak. Majd elhatározták, elmennek sétálni. Flóra egyszer csak megállt, kinyitotta a táskáját és egy kis csomagot vett elő.

- Előre is boldog születnapot! – mondta Flóra, azzal átadta az ajándékot.

Bogi szépen lassan elkezdte bontogatni. A papír alól egy kép bukkant elő, amin ő és legjobb barátnője éppen a dobogó első fokán osztoznak. Nyakukban hatalmas aranyérem lóg és ők boldogan egymás nyakába borulnak.

- De hát ez az első aranyérmünk! – kiált fel boldogan.

- Pontosan!

- De miért ilyen hamar? – kérdezte Bogi.

- Tudod, nem biztos, hogy találkozunk a születnapodon. - kezdte óvatosan Flóra – mert kiköltözünk apukámhoz külföldre. Nem fogunk találkozni csak talán jövő ilyenkor pár napra – mondta szomorúan.

Bogi úgy érezte mindjárt sírva fakad, vagy éppen megöleli Flórát és nem engedi el többé. Ehelyett meglepő módon kérdésekkel bombázta.

- Ez nem lehet! Nem hagyatsz itt! Mi lesz az úszással? Az iskolával? A barátaiddal? És velem? Velünk mi lesz? – kérdezte kétségbeesett arccal.

Egy kis hallgatás után megfogták egymás kezét.

- Ez még nem a világvége. Valahogy csak kibírjuk. – mondta Flóra.

- Igazad van. – válaszolta Bogi, aki kicsit nyugodtabb lett. – Mikor indultok?

- Ma.

- Micsoda? Már ma?!

- Igen, szóval indulnom kell.

Miután elbúcsúztak egymástól, és Flóra beült az autóba, urrá lettek rajta az érzések. Szomorú volt, dühös és magányos. Nagyon egyedül érezte magát. A nyarak mostantól nem lesznek ugyan olyanok, mint eddig. Szomorúan ballagott a közeli tó melletti fűzfához és még mindig nem tudta elhinni legjobb barátnője távozását. Visszaemlékezett, ahogy a kis piros kocsí befordul a sarkon, benne könnyeivel küszködő Flóra, és újra könnybe lábadt a szeme. Soha nem érzett még ekkora szomorúságot, el akart szökni, menni akart barátnője után. „De

lehetetlen” – gondolta. „Nem szökhet el egy ilyen dolog miatt, csak kibírja valahogy.” Mikor odaért a tópartra, leült kedvenc fája tövéhez és hallgatta a madarak kellemes csiripelését, a fák lombját, ahogy fújja őket a kellemes nyári szellő, hallgatta a mellette elterülő tó csobogását, érezte azt a nyugalmat, békességet, amiért idejött. Teljesen lenyugodott a lelke. Mostmár hazamehet, azzal felállt és elindult.

Egyszercsak megállt. Furcsa zaj ütötte meg a fülét. Mintha valaki bújkálna a bokorban.

- Hahó, van itt valaki? – kérdezte, de választ nem kapott.

És hirtelen elsuhant mellette egy fekete köpeny.